

består i evnen til at skrive gode projektansøgninger, vil jeg nok sige, at det rent forskningsmæssigt er spild af tid.

Man må også forholde sig til EU og det igangværende 4. og det kommende 5. ramme-program, og brugen af disse penge synes jeg ikke ministeren forholder sig kritisk til. Det drejer sig trods alt om mange milliarder kroner, og flere af de opgaver, som ligger inden for rammeprogrammerne, er efter min opfattelse rent spild. Jeg tænker f.eks. på de mange milliarder, som postes i det såkaldte fusionsenergiprojekt, og jeg synes, det kunne være fornuftigt, hvis ministeren bl.a. forholdt sig til sådan nogle projekter og også forholdt sig til, hvordan pengene i stedet kunne prioriteres.

Når man taler om en bedre prioritering, er jeg derfor enig med bl.a. den konservative ordfører i, at det kunne være rart, hvis ministeren på det overordnede politiske plan også forholdt sig til, hvad der skal opprioriteres, og hvad der skal nedprioriteres, for det er jo netop på den måde, den politiske vinkel, dvs. Folketinget og ministeren, kan komme ind og ikke ved, at man styrer de enkelte forskningsprojekter og forskningsopgaver meget detaljeret.

Jeg kan heller ikke lade være med at nævne den danske deltagelse i det europæiske rum-forsknings samarbejde, ESA. Vi var jo for ganske nylig på besøg hos ESA i Fransk Guyana, og det er selvfølgelig et meget interessant projekt, og jeg kan godt forestille mig, at det også forskningsmæssigt kan være interessant, men det er jo en tvivlsom sag, om de 200 mio. kr., som Danmark bruger om året, og de 40 mia. kr., der samlet bruges i Europa på det samarbejdsprojekt, står i rimeligt forhold til det, som man får ud af et så stort projekt, om det ikke i virkeligheden skyldes nogle helt andre, måske magtpolitiske og prestigemæssige, forhold, at man holder liv i og bruger så store mængder af penge på det projekt, for hvor stor en procentdel af f.eks. den samlede telekommunikation klares rent faktisk ved satellitkommunikation? Det drejer sig om procenter. Og det er muligt, at hovedparten af det kan klares ved hjælp af andre kommunikationsformer eller andre systemer, som både er mere acceptable miljømæssigt set og billigere.

Det offentlige forskningsudvalg for rummet, som nævnes i redegørelsen, lyder selvfølgelig udmærket, men hvis det f.eks. handler om at give Christian Rovsings og andres erhvervsinteresser en mere direkte kanal til indflydelse, så er det en ret betænkelig affære.

Jeg er enig i den formulering, som ministeren bruger om den åbne dialog, og jeg mener, at det er en korrekt måde at beskrive det på, men at det foregår inden for en klar struktur, mener jeg er noget af en tilsnigelse. Faktisk kan man sige, at den struktur, der for øjeblikket er, er ganske uklar, og man kan sige, at Folketinget læner sig op ad en struktur, der er en blanding af flere uforenelige principper.

Det er korrekt, at forskningspolitikken er et spændingsfelt mellem de politiske og de samfundsmæssige ønsker og forskernes egen drivkraft og lyst til at være selvstændige, men den nuværende rådgivningsstruktur presser desværre dette spændingsfelt i en retning, hvor det ikke drejer sig om politiske prioriteringer på det overordnede plan, men om, at statsudpegede eksperter censurerer andre eksperter.

I den forbindelse bliver det også nævnt, at man skal sætte særlig fokus på specielle projekter, f.eks. et projekt, som går under det heroiske navn THOR: Technology by Highly Oriented Research. Det lyder i mine ører som et af de typiske modeord, der med jævne mellemrum opfindes af teknokrater, og som i virkeligheden bare skal dække over, at man forsøger at presse nogle af ressourcerne væk fra mere humanistisk orienterede fag. Det ser godt ud på det hvide papir, men hvad er det egentlig for noget?

Og jeg kan nævne andre modeord som f.eks. »Forskningens Globale Landsby«. Begrebet har naturligvis en vis substans, idet man kan sige, at forskningsverdenen har været en global landsby, længe før begrebet overhovedet blev moderne, men det nye og interessante i den sammenhæng er forholdet til informationsteknologien, og dér vil jeg sådan set sætte spørgsmålstegn ved, om den frie adgang til udsendelse af videnskabeligt materiale skulle være en umiddelbar garant for en bedre forskning. Det kan meget vel være vejen til, hvad jeg vil kalde informationskaos og være en fare for, at kvantitet bliver en erstatning for kvalitet. Den tidligere proces, hvor en kvantitativ ophobning førte til et kvalitativt spring, er ikke en garanti i et system, hvor informationsmængden og ophobningen ikke bliver klaret ved frasortering, men ved en stadig udvidelse af datakapaciteten.

Det blev også nævnt, at der skal forskes mere i det at forske, og det mener jeg kan være nødvendigt.

Det lyder måske mærkeligt, at vi fra Enhedslistens side vil sætte fokus på den side af forskningen, men det skyldes, at der i forskellige